

גם למלכות יופי וגם לסתם נערות תמימות,

מלכות

שמחפשים גם זמרת. באותו יום היה לי מצב־רוח טוב, לכן התלתי להיענות למודעה. כתבתי מכתב הומוריסטי מלא בדיחות, בצירוף ביאוגרפיה ויחולית, בו ביקשתי להתקבל ללהקת הזמרים של כרמון פילם. הייתי משוכנעת שלא אקבל תשובה, כי מי זה יענה למכתבים כאלה. א לם להפתעתי קיבלתי תשובה. הופעתי במועד שנקבע לי, ונתנו לי למלא שאלון. ביקשו ממני שלוש לירות עבור המבחן. טענתי שאין לי כסף ואשלם ביום המבחן.

אלי גלר ראה אותי במשרד והזמין אותי לחדרו לראיון. הוא בחן אותי, ואמר שאני טיפוס סוציאלי ויכולה בשקט לשחק תפקיד של כופיה לורן. הכל נראה לי די מיוזר, ומשום כך התחצפתי כלפיו והוא לא הוסיף לשאול אותי שאלות. אחר כך לא הופעתי למבחן ולא חשבתי יותר על הענין. אהרי שבועיים פגשתי את גלר עם המזכירה שלו ברחוב, והיא הזמינה אותי לבוא שוב למבחן.

באתי למשרדו של גלר. הוא השמיע לי מוסיקה מפוקפקת מתוך הסרט. לא יכולתי שלא לצחוק. זה הרגיו את גלר מאוד, והוא אמר שאמחה את החיוך האירוני מעל פני. היא התריס כלפי, שאני חושבת את עצמי ליותר מדי, ושעלי לדעת שאנשים שעובדים עמו

מה היתה המטרה האמיתית אשר לשמה הוקמה החברה הכוזבת לייצור סרטים "ישראל כרמון פילם"? בשבוע שעבר גילה "העולם הזה" את הצד הכלכלי של התרומית הגדולה — כיצד הצליח אלי גלר (בתמונה למעלה) להוציא כספים מאנשים שונים ולפרוש רשת לרגלי בעלי הון, כדי שיתנו בידו סכומי כסף גדולים, באמתלת ייצור סרט שלא היתה אפשרות להסריטו. שאלה אחת נשארה פתוחה: למה נועדו עשרות הנערי רות, שנלכדו ברשתם של גלר ואנשיו, ביניהם רועה זונות ידוע? האם היתה הכוונה רק להוציא מהן כסף פים, או שמצולמת הסרטים נועדה לשמש פתיון למזרי מות אפלות יותר?

בעמודים אלה שופך "העולם הזה" אור על צד זה של עלילות "כרמון פילם". אולם שאלה אחת נשארה עדיין ללא תשובה: כיצד קיבלו על עצמם מוסדות מוכרים, ביניהם שבועון ידוע, לשלוח נערות תמימות לחברה שאיש לא ידע מה מהותה, למסרן לירי אדם שאיש לא טרח לחקור מי הוא ומה עברו? עם סיום פרשת הגרי לויים, מעביר "העולם הזה" את זמיפול לירי החוק.

הדוגמנית

לאה ישראל, תושבת חיפה, אשר לה הובטח אחד התפקידים הראשיים בסרט הראשון של חברת ישראל כרמון פילם, לאחר שנחקרה ארוכות על־ידי הבמאי־טרי־סאיי־מפיק אלי גלר אודות פרטים שונים בחייה, ביניהם אף אינטימיים ביותר, שאין להם כל קשר לייצור סרטים.

מרכינים את ראשם בפניו והוא דורך עליהם. "אמרתי לו שאין לי מה לשהות שם יותר בשל יחס הזולז, איחלתי לו שימצא אנשים אחרים שיוכל לדרוך עליהם. והלכתי."

גלר בתור פסיכולוג

אולם שרה אלמגור היתה תופעה כמעט חד־פעמית. שאר הבנות היו נכונות ליחסו השחצני של גלר. גם כשהוטל עליהן למלא שאלון מזור להפליא, עשו זאת רובן מבלי להרהר פעמיים. לשם קבלת תמונה כללית ניתן השאלון במלואו בעמוד 8.

אלי גלר לא הסתפק בדידית הפרטים על לקוחותיו, כפי שנרשמו בשאלון. עליו היה להתרשם אישית מכל אחד ואחת. לשם כך היה מקבל בחדרו את הנערות לראיון אישי. מה היה אופיים של ראיונות אלה קל לדעת, לפי סיטורי כמה מן הנערות שזכו בכבוד הגדול. מעידה נערה, אשר ביקשה לשמור על עילום שמה, ואשר עדותה החתומה שמורה במערכת:

"יומיים־שלושה אחרי שמילאתי את השאלון, קיבל אותי אלי גלר לראיון. הראיון נקבע לשעה 12 בצהריים, אולם גלר השאיר אותי אחרונה וקיבלני רק בשעה שלוש. נכנסתי לחדרו. השאלה הראשונה ששאל אותי היתה, בת כמה אני ואם אבי הוא עשיר. כאשר אמרתי לו את גילי, ציין מיד שהוא לא הרבה יותר מבוגר ממני. אחרי זה החל לשאול אותי פרטים אינטימיים על עברי. הוא שאל אם יש לי חבר ואם אני המת־מזוג ביחסי עמו.

"שאלתי אותו אם כל זה שייך לענין, ועל זאת ענה לי שהוא חייב להכיר אותי באופן יסודי. הוא טען שהוא פסיכולוג טוב, והוא מכיר אותי יותר טוב ממה שאני חושבת. הוא ניסה להשפיע עלי שאבכה. סרבתי אולם הוא לחץ עלי, והייתי מוכרחה לבסוף לכתוב. אחר כך מרד גלר את גופי בעניו, ושאל את הרגליים שלי יפות. אמרתי לו שכן, והוא ביקש לראותן. סרבתי, והוא לחץ עלי, עד שלבסוף הרמתי את חצאיתי והראיתי לו את רגלי."

האם את בתודה?

שאלה שבתשובה עליה היה גלר מעונין ביותר בשעת ראיונותיו עם המועמדות למשחק בסרט, היתה צנועה למדי. אלי גלר התעניין לדעת אם הן בתולות או לא. בעיה זו היתה חשובה מאוד לצורך ייצור הסרט. הנשאלות אפילו לא ראו כל רע בשאלה זו. אחת הממוזלות שהגיעו לכלל שיחה על ענינים עדינים אלה היתה לאה ישראל, 22, דוגמנית ועובדת מחלקת־הטלפונים של דואר חיפה. לאה, נאת־ההופעה, השתתפה פעם בסרט טלבויה שהוטרט בארץ, חלמה מעודה על קריירה פילמאית. גם היא נענתה למודעת העיתון, הוזמנה לראיון אישי עם גלר. מספרת לאה על מהלך הראיון:

"אלי גלר הכניס אותי לחדרו, והחל לשאול אותי כל מיני שאלות אישיות ואינטימיות. חלילה שאל אותי אם יש לי חבר. כשעניתי לו בחיוב, אמר: "אם את רוצה להיות כאן,

אזם רחבי־דיים וריק. מסביב לקירות, שעונים על גבי ספסלים, ישבו כמה עשרות נערים ונערות, עיניהם נעוצות באדם שעמד לפניהם. הוא ניצב במרכז החדר, לבוש הדר, שערו מסרק למשעי, פסע בעצבנות הלון ושוב על פני האולם הרחב. הוא הצית סיגריה, עישן אותה עד קצה המסגנת, הוליק סיגריה נוספת. בין הדלקת סיגריה אחת למישנה, הוא נתן שיעור באמנות הקלניע למאזיניו, אשר דבקו בו בעיניים מלאות התפעלות.

אלי גלר, המדריך והבמאי, דיבר בשטף. אמנם העברית שבפיו לא היתה רהוטה, ומפעב לפעם התקשה במציאת ביטויים מתאימים, אולם דיבורו קלח ללא מעצור. מטרת השיעור למועמדים להסרטה, כפי שהגדרה על־ידי גלר עצמו, היתה: לתת לאנשים מושג על החיים, על סיפוסים שונים, כדי שידעו כיצד לשחק אותם."

הכל נראה תמים וטהור. מכל מקום, בעיני מאזיניו של גלר. הוא דן עמם בבקעה הנכבדה מה קורה לבחור המנהל חיי מותרות על חשבון אביו העשירי ומוצא את עצמו יום אחד, לאחר שאביו פשט את הרגל, ללא פרוטה. הוא תיאר לפניהם טיפ סים שונים, ססגוניים, בני העולם התחתון; צייר, כיך הלשון הטיבה עליו, בתרבושת ושאר מוסדות וכל זה כדי לתת לתלמידיו תמונה מציאותית מן החיים, למען ייטיבו להציג את כל הטיפוסים השונים הנדרשים.

המאזינים הנוכחים באולם השתתפו בדיון, הביעו דיעות. איש מהם לא העלה על דעתו לפנות למורה בשאלה פשוטה: "מה נוגע כל זה למטרה שלשמה התכנסנו כאן?"

כי אלי גלר הוא אדם מעורר איומן, בעל כוח שיכנוע רב. הוא מדבר בלהט, בליחי ידיו, כשכל חיותו אומרת "אני". מלבד אפיקורסים ססודים, רכש לו אלי גלר את מלוא אמונם של כל משתתפי אותו קורס למשחק, שארגן. אלה שלא האמינו בו ביותר והסתייגו מדיבוריו השחצניים, סולקו על־ידי בעוד מועד, עוד בטרם הגיעו לקורס.

תפקיד של מופיה דורן

מים ספורים בלבד לאחר שפירסם גלר מידעה בעתונות, על חיפוש מועמדות ומועמדים להופעה בסרט, הוצף משרדו במאות מכתבים. כל אחד מן הכותבים קיבל תשובה בזה הניסוח: "בקשר למכתבך הגנו להידיעך שעליך לעבור מבחן. כבודך נבחר מבין 2000 מועמדים. המבחן הוא במשך יום שלם. היות וזו חזונונות הניתנת לעוד 500 איש, דמי המבחן הם על חשבונך. במקרה ונכשלת אין החברה מחזירה את דמי המבחן."

מקבלי־התשובה נענו ובאו ברובם במועד שנקבע להם. אחת מאלה היתה שרה אלמגור, 22, תלמידת בית־הספר הגבוה למשפט כלכלה בתל־אביב. מספרת שרה על היכרותה הראשונה עם ישראל כרמון פילם:

"קראתי את המודעה בעתון. אני לא שחקנית, אך אני לימדת זמרה. במודעה היה כתוב